

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ПІДХОДИ ДО ПРОБЛЕМ ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

Анотація.

Актуальність дослідження. Актуальність досліджуваної проблеми обумовлена трансформацією національного інформаційного простору України, викликами і загрозами в безпековій сфері та запровадження сучасного аналітичного забезпечення в діяльність державного апарату в загалі та в управління Національною поліцією України, зокрема. Змінами в філософії та методології боротьби зі злочинністю в Україні, шляхом запровадження нової ефективної в управлінні національними правоохоронними органами моделі поліцейської діяльності, керованої розвідувальною аналітикою.

Метою статті є теоретико-правове висвітлення та визначення підходів до вирішення проблем інформаційно-аналітичної діяльності Національної поліції на сучасному етапі державотворення.

Методи дослідження. Для досягнення поставленої мети дослідження було використано ряд наукових методів, а саме: теоретичний – для вивчення й аналізу національної та міжнародної методології інформаційно-аналітичної діяльності правоохоронних органів; логічного аналізу – для формулювання основних понять та проведення класифікації; конкретно-історичний – для демонстрації динаміки розвитку аналітичної роботи; діалектики – для встановлення змісту й особливостей складових елементів інформаційно-аналітичної діяльності підрозділів Національної поліції; емпіричні методи – для узагальнення передового опиту країн Європейського Союзу.

Результати дослідження. У статті представлені проблемні теоретико-правові питання інформаційно-аналітичної діяльності Національної поліції України на сучасному етапі державного розвитку. Зазначено, що робота Національної поліції, як центрального органу виконавчої влади, функціонує не на належному рівні через відсутність комплексного системного підходу до інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності органів державного управління, у тому числі через розрізненість категоріально-понятійного складових інформаційно-аналітичної діяльності в численних нормативних актах. Також перехід поліцейської діяльності з домінуючої парадигми реактивної поліцейської діяльності на модель проактивної діяльності, зумовило появу моделі поліцейської діяльності, керованою розвідувальною аналітикою, під час якої значна роль відводиться аналітичній роботі правоохоронних органів. Запропоновано розглянути можливість формування

баз (банків) даних за допомогою сучасної технології блокчейн, що призведе до подолання проблем зберігання та користування інформацією, дотримання прав та свобод під час її обробки, в тому числі автоматичної обробки даних.

Ключові слова: інформаційно-аналітична діяльність, Національна поліція України, аналітична робота, інформаційні технології.

Процеси, що відбуваються в національному інформаційному просторі України, продовження і посилення інформаційної агресії Російської Федерації, останні законодавчі ініціативи владної більшості щодо проекту «Держава в смартфоні» свідчать про наростання і загострення питань щодо гарантування інформаційної безпеки, безумовного забезпечення конституційних інформаційних прав і свобод громадянина і українського суспільства за умови, якщо зазначені зміни в сфері інформаційного соціального обороту та інформаційно-правових відносин будуть проводитися без належного суспільного, наукового обговорення та правового забезпечення.

Дослідження інформаційно-аналітичної діяльності - це полідисциплінарне поле, яке у форматі державно-управлінської практики перетворюється на міждисциплінарне, синтезуючи в собі наукову (теоретичну та емпіричну) і практичну діяльність в різних соціальних сферах.

Необхідність кардинальної трансформації інформаційного забезпечення органів державного управління обумовлена невідповідністю традиційних моделей менеджменту сучасному рівню розвитку інформаційних технологій, а також проблемами, пов'язаними з доступом до інформаційних ресурсів. Сьогодні удосконалення технологій інформаційного забезпечення стало пріоритетним напрямом оптимізації адміністрування аналітично-інформаційних процесів у державі.

Національна поліція України будучи центральним органом виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку [1], координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України, тому напрям реформування та запровадження принципу побудови інформаційного забезпечення діяльності державного управління в цілому впливає на розбудову інформаційно-аналітичної функції поліції.

Разом з тим, незважаючи на важливість цієї проблематики для подальшого вдосконалення діяльності органів державної влади та численні праці науковців, зокрема В.Б. Авер'янова, І.В. Арістової, О.М. Бандурки, В.М. Варенко, Р.А. Калюжного, О.Є. Користіна, М.В. Корнієнко, В.М. Плішкіна, О.Д. Тихомирова, О.Н. Ярмиша та інших вчених, інформаційно-аналітичне забезпечення діяльності правоохоронних структур в системі органів державного управління потребує додаткового теоретико-правового осмислення в частині висвітлення та визначення підходів до вирішення

проблем інформаційно-аналітичної діяльності, зокрема, поліції, що набуває особливого значення під час реформування правоохоронної сфери і, загалом, всього управлінського апарату держави. Зазначене і є метою нашого дослідження, яке проводиться в рамках НДР № 0116U006767 «Правові та управлінські засади кіберзлочинності» кафедри кібербезпеки та інформаційного забезпечення Одеського державного університету внутрішніх справ.

Так, важливість інформаційного забезпечення діяльності з державного управління усвідомлювалася давно. Ще у 1998 році у Концепції адміністративної реформи в Україні, затвердженій указом Президента України від 22 липня 1998 року № 810/98, одним з напрямів адміністративної реформи було визначено наукове та інформаційне забезпечення системи державного управління, формулювання механізмів наукового та інформаційного моніторингу її функціонування. Підкреслювалося, що підвищення ефективності державного управління залежить від якісно нового рівня інформаційного забезпечення органів виконавчої влади. У зв'язку з цим, як основні завдання інформатизації державного управління були визначені: створення інформаційної системи державного управління; визначення потреб органів влади у нових інформаційних технологіях та базах даних; розробка типових проектів та стандартів інформатизації державного управління; здійснення державного керівництва впровадженням нових інформаційних технологій в сфері державного управління; організація міжнародного співробітництва у галузі обміну інформацією щодо державного управління; здійснення безпаперового документообігу; удосконалення статистичної звітності стосовно функціонування органів виконавчої влади; розробка нормативно-правових актів з питань інформатизації адміністративної системи, у тому числі її захисту [2].

Необхідність коригування стратегії проведення адміністративної реформи, переходу до її нового етапу – реформування публічної адміністрації, пов'язана з новим рівнем адміністративного права та новими знаннями про публічну адміністрацію, намаганням наблизити національну систему державного управління до стандартів Європейського Союзу, а також має враховувати як національний, так і зарубіжний досвід впровадження адміністративної реформи.

Так, наприклад останні декілька років набула поширення технологія блокчейн, як зазначив заступник Міністра юстиції України Денис Чернишов, у майбутньому Україна переведе всю цифрову державну інформацію на блокчейн-платформу. У зв'язку з цим активно обговорюється переведення на систему блокчейн: державних реєстрів (зокрема, державної реєстрації прав на нерухоме майно), нотаріальної діяльності, зберігання державних даних, проведення земельних аукціонів, електронного майданчика торгівлі арештованим майном (СЕТАМ), Державного земельного кадастру, банківської сфери, проведення голосування та ін. Наразі серед галузей, де в першу чергу планується використання системи блокчейн, – держреєстри, ЖКГ, соціальне

страхування, охорона здоров'я та енергетика [3].

Протягом останніх десятиліть відбулися якісні зміни у змісті управлінської діяльності. Відбувається трансформація парадигми управління, коли керівні органи можуть лише контролювати середню динаміку процесів в соціальних системах і реагувати на її спади за допомогою нормативно-правового регулювання, дисциплінарної практики, а також стимулювання персоналу [4]. Одним з пріоритетних завдань України є прагнення побудувати орієнтоване на інтереси людей, відкрите для всіх і спрямоване на розвиток інформаційне суспільство, в якому кожен міг би створювати і накопичувати інформацію та знання, мати до них вільний доступ, користуватися і обмінюватися ними, щоб надати можливість кожній людині повною мірою реалізувати свій потенціал, сприяючи суспільному і особистому розвитку та підвищуючи якість життя.

Дослідження ролі інформаційного забезпечення у діяльності органів державної влади свідчать, що у цій системі вся інформаційна робота підпорядкована призначенню та обов'язкам органу державної влади і є забезпечувальною, ресурсною щодо вирішення завдань зазначеного органу. Навіть такі підрозділи, як загальні відділи і управління, зайняті обробкою вхідної та вихідної документації, що забезпечують діловодство, можуть розглядатися як підрозділи зі складним правовим статусом. Визначальним є статус органу державної влади, його місце в системі державної влади, хоча при цьому діють і норми, що встановлюють порядок роботи з документами, який визначений спеціальними органами в сфері документування та встановлення режиму інформації. З урахуванням зазначеного вище, завдання підрозділів і самого органу в інформаційній сфері зводяться до інформаційного забезпечення діяльності органу та його всіх структурних одиниць, а також формування інформаційної інфраструктури в системі свого ведення. Проблемою є структуризація інформації в межах органу державної влади і вибір найбільш правильного визначення всього комплексу інформації, яка звертається в межах функціонального (компетенційних) впливу цього органу [5].

Проблема недосконалості законодавчого розкриття інформаційного забезпечення діяльності державних органів виникла не сьогодні і, на жаль, має багаторічну історію.

Так, закон України від 17.03.2011 року «Про центральні органи виконавчої влади», яким визначено організацію, повноваження та порядок діяльності центральних органів виконавчої влади України. Відповідно до положень ч. 1 ст. 2 вказаного закону діяльність міністерств та інших центральних органів виконавчої влади ґрунтується на принципах верховенства права, забезпечення дотримання прав і свобод людини і громадянина, безперервності, законності, забезпечення єдності державної політики, відкритості та прозорості, відповідальності. Ст. 7 визначає як одне з основних завдань міністерства як органу, що забезпечує формування та реалізує державну

політику в одній чи декількох сферах, інформування та надання роз'яснень щодо здійснення державної політики. З огляду на це, постає два запитання. По-перше, чому з усього розмаїття завдань та функцій органів державної влади у сфері інформаційного забезпечення законодавець обрав лише інформування щодо державної політики, тобто функцію інформаційного консультування? Безумовно, закон України «Про центральні органи виконавчої влади» за своєю правовою природою є базовим та не має на меті регулювання саме інформаційних відносин, але ж саме його базовий характер у відповідності до вимог законодавчої техніки вимагає визначення в ньому пріоритетних напрямів діяльності міністерств та інших центральних органів виконавчої влади, у тому числі і у сфері інформаційного забезпечення [6]. По-друге, незважаючи на визначення як одного з основних завдань міністерства інформування та надання роз'яснень щодо здійснення державної політики, виконання цього завдання не знайшло свого відображення у положеннях ст. 8 вказаного закону, який визначає повноваження міністра і має досить змістовний характер. Таким чином, обов'язок та право міністра організувати та керувати системою інформаційного забезпечення міністерства та нести відповідальність за її функціонування не встановлено. Те ж саме стосується і повноважень першого заступника міністра і державного секретаря, які визначені у ст. ст. 9, 10 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» [7].

Нажаль, прогалини вказаного Закону не залишаться притаманними лише цьому правовому акту, оскільки його положення будуть впливати на нормотворчу діяльність і знаходити своє втілення у підзаконних правових актах, які регламентуватимуть діяльність центральних органів виконавчої влади.

Треба відмітити, що використання та аналіз інформації поліцейськими підрозділами невпинно зростає впродовж останнього півстоліття, шляхом переведення архівів з інформаційними картотеками в бази (банки) даних з спеціальним програмним забезпеченням. З допомогою аналітичної роботи забезпечується обізнаність суб'єкта управління про стан правопорядку, як об'єкта впливу, зовнішнього середовища, визначається стратегія і тактика діяльності правоохоронних органів і забезпечується запобіжний характер управлінського впливу з огляду на об'єктивні та суб'єктивні умови, в яких функціонує система. Необхідність системного підходу до цієї роботи зумовлена й бурхливою зміною соціально-економічних відносин, сталою тенденцією до криміналізації суспільства та нагальними потребами створення системи адекватного реагування з боку правоохоронних органів [8, с. 21-22]. В майбутньому бази даних будуть переведені на зазначену вище технологію блокчейн, яка дозволить забезпечити незмінність введеної інформації, сучасний захист персональних даних та їх об'єднання.

У Стратегії розвитку системи Міністерства внутрішніх справ України до 2020 року в рамках протидії злочинності серед 7-ми основних пріоритетів діяльності звернута увага на низький рівень використання аналітичних

інструментів поліцейськими у протидії злочинності та прогнозуванні відповідних загроз. Як визначає Стратегія для подолання зазначеного, необхідно реалізувати концепцію діяльності органів системи МВС, заснованої на використанні різних джерел інформації (Intelligence Led Policing), комплексного впровадження сучасних систем кримінального аналізу, у тому числі методології ЄВРОПОЛ [9].

Сьогодні поліцейська діяльність переживає період значних змін як в оперативній тактиці, так і в організаційних структурах. Упроваджуються нові ідеї щодо скорочення злочинності і зміни стратегій короткострокової і довгострокової політики. Найбільш поширеною з нинішніх змін у філософії боротьби зі злочинністю та поліцейської практики є введення моделі поліцейської діяльності, керованою розвідувальною аналітикою (ILP), яка становиться управлінською моделлю для прийняття рішень щодо обґрунтованого розподілу ресурсів, із урахуванням напрямів та сфер активності серійних злочинців, організованих злочинних угруповань та кримінального середовища, а також зробить більший акцент на обміні інформацією та спільних стратегічних рішеннях щодо проблем злочинності [10, с. 12, 14].

Тому аналітична робота правоохоронних органів, на нашу думку, повинна проводитися в рамках моделі поліцейської діяльності, керованою розвідувальною аналітикою.

З огляду на зазначене та приймаючи до уваги складну криміногенну ситуацію в Україні, яка наряду з збройним конфліктом на Донбасі та АР Крим прогнозовано ускладниться у зв'язку з всесвітньою пандемією коронавірусної інфекцією COVID-19, правоохоронна система повинна мати інструментарій для прийняття управлінських рішень, тобто системно проводити аналітичну роботу, яка є невід'ємною складовою процесу реалізації функції управління та інформаційно-аналітичної діяльності. Аналітична функція здійснюється на різних рівнях управління всіма підрозділами, на основі дослідження процесів, що відбувалися в системі МВС у минулому, умов зовнішнього середовища сьогодні та передбачень завдяки прогнозуванню і плануванню пропонуються найбільш оптимальні шляхи вирішення тих чи інших проблем [8, с. 11].

У контексті теми нашого дослідження корисним вбачається звернути увагу на те, як енциклопедичне розуміння складових інформаційно-аналітичної діяльності знаходе своє відображення в юриспруденції.

Однак, коли йдеться про юридичну складову забезпечення органів державної влади нормативно-правовою основою інформаційно-аналітичної діяльності, то тут ми натикаємось на дуже дивні форми законодавчого визначення сенсу і змісту такої діяльності. Так, наприклад, повноваження поліції у сфері інформаційно-аналітичного забезпечення, законом України «Про Національну поліцію» визначаються наступним чином:

1. Поліція здійснює інформаційно-аналітичну діяльність виключно для реалізації своїх повноважень, визначених цим Законом.

2. Поліція в рамках інформаційно-аналітичної діяльності:

- 1) формує бази (банки) даних, що входять до єдиної інформаційної системи Міністерства внутрішніх справ України;
- 2) користується базами (банками) даних Міністерства внутрішніх справ України та інших органів державної влади;
- 3) здійснює інформаційно-пошукову та інформаційно-аналітичну роботу;
- 4) здійснює інформаційну взаємодію з іншими органами державної влади України, органами правопорядку іноземних держав та міжнародними організаціями [1, ст. 25].

Як можемо бачити в цьому акті не згадується взагалі такі елементи інформаційно-аналітичного забезпечення органів державної влади за функціональним спрямуванням як: інформаційна підтримка, інформаційне супроводження, інформаційне обслуговування, інформаційна допомога, інформаційний вплив, інформаційна боротьба, інформаційна логістика, інформаційне консультування [11]. До того ж цікавою можна назвати спробу законодавця охарактеризувати саме поняття інформаційно-аналітичної діяльності через тавтологічне роз'яснення, що поліція в рамках інформаційно-аналітичної діяльності: здійснює інформаційно-пошукову та інформаційно-аналітичну роботу [1, п. 3 ст. 25]. Що насправді дуже загальне, багатогранне визначення для даного виду професійної правоохоронної діяльності поліції.

Не менш лаконічними є і положення ст. 9. Закону України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» від 2017 року, в якому завданнями урядової команди реагування на комп'ютерні надзвичайні події України (CERT-UA) є: «1) накопичення та проведення аналізу даних про кіберінциденти, ведення державного реєстру кіберінцидентів» [12, ст. 9]. І далі по тексту цього акту жожної спроби законодавця розкрити зміст того, яким же чином здійснюється означений аналіз даних про кіберінциденти.

Ще одним із напрямків інформаційно-аналітичної сфери діяльності Національної поліції України є підвищення захисту персональних даних та забезпечення прав осіб на недоторканність приватного життя. У зв'язку з тим, що захист основоположних прав і свобод людини в процесі інформаційно-аналітичної обробки персональних даних безпосередньо впливає на авторитет держави, зокрема, її здатність реалізовувати ефективну внутрішню і зовнішню політику в галузі прав людини, в липні 2010 року Україна ратифікувала Конвенцію Ради Європи про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних та Додатковий протокол до неї [13]. Цим Україна взяла на себе зобов'язання забезпечити дотримання прав і свобод людини, зокрема, права на недоторканність приватного життя, передбаченого ст. 8 Конвенції про захист прав людини і основних свобод та гарантованого ст. 32 Конституції України [14]. Для реалізації взятого на себе зобов'язання Верховною Радою України прийнято Закон України «Про захист персональних даних», який набув чинності 01 січня 2011 року [15].

Також у ст. 86 Закону України «Про Національну поліцію» закріплено обов'язок керівника поліції та керівників територіальних органів поліції раз на рік готувати та опубліковувати на офіційних веб-порталах органів поліції звіт про діяльність поліції, який має містити «аналіз ситуації зі злочинністю в країні чи регіоні відповідно, інформацію про заходи, які вживалися поліцією, та результати цих заходів» [1, ст. 86].

Щодо підзаконних актів, які регулюють аналітичну діяльність Національної поліції тут необхідно виділити:

По-перше постанову КМУ від 28.10.2015 № 877, якою затверджено Положення про Національну поліцію, відповідно до якої п.4 підп. 41 вказується, що Національна поліція здійснює моніторинг оперативної обстановки в державі, вивчає, аналізує і узагальнює результати та ефективність поліцейської діяльності, інформує у порядку та спосіб, які передбачені законом, органи державної влади, органи місцевого самоврядування, а також громадськість про здійснення державної політики у сферах забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку [16, п. 4 підп. 41].

По-друге постанову КМУ від 14.11.2018 № 1024, якою затверджено Положення про єдину інформаційну систему МВС та переліку її пріоритетних інформаційних ресурсів, відповідно до якої Національна поліція є суб'єктом єдиною інформаційної системи МВС для забезпечення здійснення аналітичної роботи у сфері поліцейської діяльності формує перелік її пріоритетних інформаційних ресурсів [17].

Як показує практика, процес гармонізації національного законодавства у сфері захисту персональних даних є складним, тому повинен бути безперервним і слідувати постійним змінам, які відбуваються в цій області. В даний час кожен володілець та розпорядник персональних даних визначає власну політику безпеки щодо обробки даних, яка має відповідати вимогам законодавства.

У 2016 році Європейський Парламент прийняв «Пакет захисту даних», який вступає в дію в 2018 році, до якого входить окрема Директива про захист даних для поліції та кримінального правосуддя. Вказана Директива встановлює правила захисту фізичних осіб щодо обробки персональних даних компетентними органами з метою запобігання, розслідування, виявлення правопорушень, включаючи захист від запобігання загрозам суспільній безпеці, а також містить правила обміну персональними даними на національному, європейському та міжнародному рівнях. Відповідно до ст. 5 зазначеної Директиви держави-члени ЄС повинні передбачити відповідні строки, що встановлюються для видалення персональних даних або для періодичного перегляду необхідності зберігання персональних даних. Процедурні заходи повинні забезпечити дотримання цих строків.

Директива відповідно до ст. 6 чітко розмежовує різні категорії суб'єктів даних на:

- особи, щодо яких є серйозні підстави вважати, що вони вчинили або

збираються вчинити кримінальне правопорушення;

- особи, засуджені за кримінальне правопорушення;
- жертви кримінального правопорушення або особи, щодо яких певні факти породжують підстави вважати, що він чи вона може стати жертвою кримінального правопорушення;

- інші сторони кримінального правопорушення, такі як особи, які можуть бути закликані давати показання в ході розслідувань у зв'язку з кримінальними злочинами або подальшими кримінальними провадженнями, особи, які можуть надати інформацію про кримінальні правопорушення, або контакти або сподвижники однієї з осіб, які обґрунтовано підозрюються у вчиненні злочину або вчинили його [18, ст. 5, ст. 6].

Тобто в Директиві зазначено пряма норма щодо визначення терміну зберігання та огляду даних і зроблено розмежує різні категорії суб'єктів даних.

Отже вже зараз в українське законодавство потрібно вносити зміни відповідно до принципів, викладених в документах «Пакету захисту даних», які передбачають створення умов забезпечення узгодженої міжнародної нормативно-правової бази сфері захисту персональних

Отже, можна констатувати, що:

- підвищення ефективності державного управління залежить від якісно нового рівня інформаційного забезпечення органів виконавчої влади;

- негативною тенденцією сучасного етапу державотворення в нашій державі є відсутність комплексного системного підходу до інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності органів державного управління, що як наслідок впливає на роботу Національної поліції України, як центрального органу виконавчої влади;

- успішність реформування органів державної влади, яке відбувається сьогодні в Україні, потребує визначення як у законодавчих, так і у підзаконних правових актах пріоритетного характеру інформаційного забезпечення як функції органів державного управління, а також встановлення персональної юридичної відповідальності за порушення вимог інформаційного законодавства;

- понятійну невизначеність складових інформаційно-аналітичної діяльності в нормативних актах при значній науковій розробці цього питання та значимості для розвитку інформаційних відносин треба якнайшвидше усунути;

- структуризація інформації в межах органу державної влади та обмін інформацією між різними органами та відомствами має ускладнений характер, який не відповідає сучасним умовам розвитку цифрового суспільства;

- правове регулювання аналітичної діяльності Національної поліції України забезпечується за допомогою спеціально створеного державного механізму, основним складовим елементом якого є чинні правові норми, закладані в законах та підзаконних актах, яких на

сьогодні значна кількість і які різняться за багатьма ознаками: назвою, юридичною силою, порядком прийняття та набрання чинності;

- для подолання проблем функціонування розрізаних баз даних та не упорядкованої в них інформації пропонується перевести державні бази на нову технологію побудови баз (банків) даних - блокчейн-платформу;

- аналітична робота правоохоронних органів, повинна проводитися в рамках моделі поліцейської діяльності, керованою розвідувальною аналітикою;

- необхідно на законодавчому та виконавчому рівні прийти до балансу між забезпеченням права приватності життя та власності людини на її персональні дані і потребою реалізації визначених законами функцій держави, що здійснюються в інтересах національної безпеки, захисту прав і безпеки людини.

Література

1. Про Національну поліцію: закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>

2. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні: Указ Президента України від 22.07.1998 № 810/98 // Офіційний вісник України. 11.06.1999. № 21. Ст. 32. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/810/98>

3. Чернишов Д. У майбутньому Україна переведе всю цифрову державну інформацію на блокчейн-платформу. URL: <https://www.unn.com.ua/uk/news/1671150-tsifrovu-derzhinformatsiyu-perevedut-na-blokcheyn-platformu>

4. Онопрієнко М.В. Інформаційна методологія і рефлексивний характер знання в інформатиці. *Вісник Дніпропетровського ун-ту. Історія і філософія науки і техніки*. 2003. вип. 10. С. 53-56.

5. Бачило И.Л. Информационное право: учеб. / И.Л. Бачило, В.Н. Лопатин, М.А. Федотов; РАН Инст-т государства и права. Акад. правовой ун-т. СПб.: Юрид. центр Пресс. 2005. 432 с.

6. Катеринчук І.П. Інформаційне забезпечення діяльності правоохоронних органів України: проблеми теорії і практики: монографія. К. 2014. 392 с.

7. Про центральні органи виконавчої влади: закон України від 17.03.2011 № 3166-VI // Офіційний вісник України. 2011. № 27. Ст. 20.

8. Організаційно-правове забезпечення аналітичної роботи в системі МВС України (правоохоронний та безпековий аспекти) : монографія / О.Є. Користін, І.В. Парубочий, Л.М. Доля та ін. ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. М.Г. Вербенського. Херсон : Видавничий дім «Гельветика», 2019. 328 с.

9. Про схвалення Стратегії розвитку органів системи Міністерства внутрішніх справ на період до 2020 року: розпорядження КМУ від 15.11.2017 № 1023-р. URL: <https://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1023-2017-%D1%80/>

10. Довідник керівника поліції – поліцейська діяльність, керована розвідувальною аналітикою / ІЛР : навчальний посібник / Користін О.Є., Пефтієв Д.О., Пеньков С.В., Некрасов В.А.; за заг. ред. Вербенського М.Г. Київ : «Видавництво Людмила», 2019. 120 с.

11. Таїров А.І. Інформаційне забезпечення функціонування органів державної влади: автореф. дис. ... канд. політ. наук: 23.00.02. Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України. Київ, 2010. С.10.

12. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України: закон України від 05.10.2017 № 2163-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19>

13. Про ратифікацію Конвенції про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних та Додаткового протоколу до Конвенції про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних стосовно органів нагляду та транскордонних потоків даних. Закон України від 06.07.2010 № 2438-VI // Відомості Верховної Ради України. 2010. № 46, ст.542.

14. Конституція України: закон України від 28.06.1996 № 254л/96-ВР // Відом. Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.

15. Про захист персональних даних: закон України від 01.06.2010 № 2297-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17>

16. Про затвердження Положення про Національну поліцію: затв. Постановою КМУ від 28.10.2015 № 877 // Офіц. Вісн. України. 2015. № 89. Ст. 2971.

17. Про затвердження Положення про єдину інформаційну систему Міністерства внутрішніх справ та переліку її пріоритетних інформаційних ресурсів: постанова КМУ від 14.11.2018 № 1024 // Офіц. Вісн. України. 2018. № 98. Ст. 270.

18. Directive (EU) 2016/680 of the European Parliament and of the Council of 27 April 2016 on the protection of natural persons with regard to the processing of personal data by competent authorities for the purposes of the prevention, investigation, detection or prosecution of criminal offences or the execution of criminal penalties, and on the free movement of such data, and repealing Council Framework Decision 2008/977/JHA. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2016/680/oj/eng>

Karen Ismailov, Ph.D.
(the Odesa State University of Internal Affairs)
<https://orcid.org/0000-0001-5137-2507>

THEORETICAL-LEGAL APPROACHES TO THE PROBLEMS OF INFORMATION-ANALYTICAL ACTIVITIES OF THE NATIONAL POLICE AT THE MODERN STATE OF COOPERATION

Abstract.

Relevance of research. The urgency of the problem under consideration is caused by the transformation of Ukraine's national information space, challenges and threats in the security sphere, and the introduction of modern analytical support to the activities of the state apparatus in general and to the management of the National Police of Ukraine, in particular. Changes in the philosophy and methodology of combating crime in Ukraine through the introduction of a new model of police activity guided by intelligence analytics that is effective in managing national law enforcement agencies.

The purpose of the article is theoretical and legal coverage and determination of approaches to solving problems of information and analytical activity of the National Police at the present stage of state formation.

Research methods. To achieve this goal, a number of scientific methods were used, namely: theoretical - to study and analyze the national and international methodology of law enforcement information and analytical activities; logical analysis - to formulate basic concepts and conduct classification; concrete historical - to demonstrate the dynamics of analytical work; dialectics - to determine the content and features of the constituent elements of information and analytical activities of the units of the National Police; empirical methods - to summarize the best practices of EU countries.

Results of the research. The article presents the problem theoretical and legal issues of information and analytical activity of the National Police of Ukraine at the present stage of state development. It is noted that the work of the National Police, as the central executive authority, is not functioning properly due to the lack of a comprehensive systematic approach to information and analytical support of the activities of public administration, including due to the disparity of categorical-conceptual components of information and analytical activity in numerous normative activities. Also, the transition of policing from the dominant paradigm of reactive policing to a model of proactive activity, led to the emergence of a model of police activity, guided by intelligence analytics, during which the analytical work of law enforcement agencies plays a significant role. It is suggested to consider the possibility of forming databases (banks) with the help of modern blockchain technology, which will lead to overcoming problems of storage and use of information, observance of rights and freedoms during its processing, including automatic processing of data.

Keywords: information-analytical activity, National Police of Ukraine, analytical work, information technology.